

Catalunya n'hi ha encara una colla d'altres: la del Club de Natació de Martorell, de 25 per 12 metres, amb lloc per a 400 espectadors; la de l'Associació Sallentina de Cultura Física, de 30 per 12 metres; la de la Urbanització Colònia Oller, de Sant Martí de Centelles, de 25 per 10 metres; la de la Urbanització Cordelles, a Cerdanyola, circular, de 25 metres de diàmetre i amb graderies per al públic; la del Club de Natació de Reus «Ploms», de 25 per 12 metres; la del Reus Deportiu, de 33'33 per 14 metres; la del Club Natació de Terrassa, de les mateixes mides que la precedent; la municipal de Manresa, de 25 per 14 metres; l'anexa al casino Platja d'Or, al Passeig Marítim de Terramar, a Sitges, de la Societat H. U. S. S. A., de 25 per 12 metres; i encara d'altres que possiblement oblidem. Totes les que acabem d'esmentar són descobertes i, fora de la darrera, que hom alimenta indistintament amb aigua dolça o de mar, totes les altres hom les utilitza exclusivament amb aigua dolça.

Del grup de grans piscines catalanes remarquem encara la de Montjuïc, pertanyent al Municipi barceloní, que la construí en ocasió de l'Exposició de l'any 1929; fa 50 per 18 metres i disposa d'una enorme graderia i llotges amb una capacitat total de 3.000 places per al públic. Es també de semblants dimensions la de l'Escola Industrial, de la Generalitat de Catalunya, situada als terrenys de l'Escola.

Gràcies sobretot a les campanyes propiscines portades entusiàsticament a terme arreu de Catalunya per la Federació Catalana de Natació Amateur, hi ha actualment en estudi o construcció noves piscines a Santa Coloma de Farners, Igualada, Cardedeu, Olot, Girona, Ribes de Freser, etc. I si aquella campanya i aquestes iniciatives en què fructifica són dignes d'elogi, ho són doblement perquè, com abans hem dit, en la majoria dels casos esmentats l'esforç que suposen és suportat gairebé exclusivament pels grups patrocinadors, sense ajut oficial de cap mena. No estarà potser de massa que subratllem el projecte de gestió econòmica de la piscina de Girona, per tal com pot esdevenir orientador de possibles iniciatives en aquest sentit en altres poblacions catalanes; el grup organitzador, a base de capitalitzar les subvencions que la seva entusiasta obstinació ha pogut aconseguir de la Generalitat i del Municipi gironí, ha gestionat o pensa gestionar un préstec de la Caixa de Pensions per a les obres de construcció.

No cal dir que tot el que les Corporacions públiques catalanes, la Generalitat en primer terme, facin en aquest sentit, seguint, ni que sigui d'una mica lluny, l'exemple d'altres països, serà fer obra del millor patriotisme. En primer terme caldria potser que la Generalitat establís normes que d'una manera general condicionessin la concessió de tota mena de subvencions per part dels Or-

ganismes públics per a la contrucció de noves piscines, establint les característiques bàsiques essencials que aquestes haurien d'acomplir, de tal manera que, sense negligir les condicions específiques de cada localitat i de cada cas, donessin resolts d'una manera perfecta i econòmica un conjunt de qüestions que són comunes a totes elles, i amb això, ultra encarrilar els entusiasmes sovint desorientats es garantiria l'eficàcia de les realitzacions.

Cal que tots aquells que en tenen la responsabilitat es facin càrrec que sense la base d'una veritable sanitat física de les nostres joventuts serà molt difícil d'abrandar-les d'aquella dretura ètica i sobretot d'aquella tensió espiritual que han de tornar a donar a Catalunya dies de glòria; i que un dels mitjans més adequats a l'assoliment d'aquell objecte és el noble conreu de l'esport, no pas com a espectacle solament, que d'això la immensa majoria no en treu cap profit, sinó com a forta disciplina corporal de cadascú, que, en l'home complet que cal que sigui el català de la Catalunya rediviva, esdevindrà fermança d'una disciplina més alta.

PERE BENAVENT, *arquitecte*

UNA EXPOSICIÓ CANINA A MADRID

Aquests dies s'està celebrant a Madrid una exposició canina en la qual han estat exposats exemplars de gossos de totes menes, dels més grossos Mont de Sant Bernat fins als més petits pequinesos.

Des del dia de la inauguració, a la qual, per a donar més relleu a l'acte, assistiren les autoritats madrilenyes, l'exposició s'ha vist concorregudíssima, la qual cosa prova l'afició que hi ha a posseir i admirar aquests animals tan amics de l'home.

En aquesta mena de certàmens canins, naturalment, són molt admirats els exemplars produïts pels encreuaments de races diferents. Els productes mixtos moltes vegades donen un resultat magnífic i recercat; la veritable bellesa, però, i l'admiració dels entesos, encara la produeixen els exemplars purs. En aquest cas, diem bellesa en un sentit abstracte, perquè els no entesos i poc aficionats a aquests animals, no trobaran, posem per cas, un bulldog, que, com més pur serà, més lleig podria semblar-los. No així a un veritable admirador dels bells exemplars, que en sabrà comprendre la bellesa.

Això que diem ve demostrat amb la fotografia dels tres exemplars que publiquem, de races tan diferents, però d'una gran bellesa de línies, els quals foren molt admirats en la dita exposició.

En alguns casos, foren ofertes grans quantitats per a obtenir la propietat d'algun d'aquests cans exposats.

En aquest concurs, celebrat als jardins

del Retir, també s'exposaren gran nombre de bonics felins de raça pura, que no foren pas menys admirats que els cans. A més a més, hi havia nombrosos ocells del país i exòtics.

Els nombrosos concurrents surten satisfets de l'Exposició.

ELS JOCS FLORALS (1859-1934)

En un ambient propici, quan, com fruita madura, s'havia de copsar, Antoni Bofarull trià el moment en què es podia dur a la realitat la reinstauració de l'antiquíssima festa dels Jocs Florals per la qual havia propugnat.

Posà al servei de l'alta idea l'amistat que el

El poeta guanyador de la Flor Natural en els Jocs Florals d'enguany, Sr. Josep Janés Oliver.

liligava amb l'alcalde de Barcelona, Sr. Josep Santamaria, i, amb els que es constituïren en primer Consistori, elevà a l'Ajuntament de la ciutat un document en el qual, en fer recordança de «la força de l'antiga nacionalitat catalana i per consegüent de la seva llengua», pregava al Municipi que declarés «instituits per a sempre els Jocs Florals», que els presidís i que fes escaure la festa en el primer diumenge de maig.

Modestament signà Bofarull en darrer lloc; els altres que amb ell ho feien eren: Joan Cortada, Josep Lluís Pons i Gallarza, Víctor Balaguer, Manuel Milà i Fontanals, Joaquim Rubió i Miquel Victorià Amer.

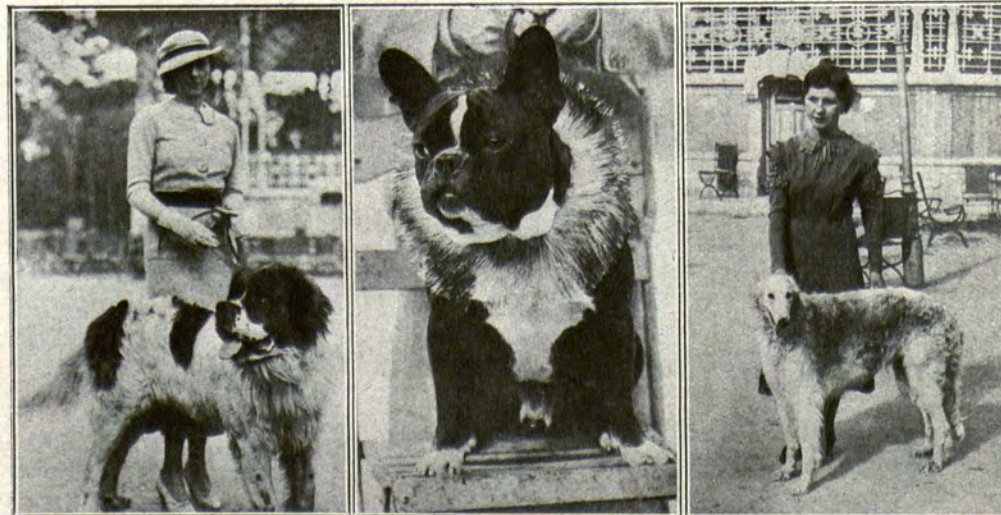
La data, 9 de març del 1859!

L'Ajuntament féu el que li era un deure i el dia primer del mes florit, de la mateixa anyada, al Saló de Cent, on el retrat de «l'amador de la gentilesa» el rei Joan I, semblava voler amb la seva presència fer reviu els temps pretèrits curulls de glòries, tingué lloc la festa inicial dels nostres Jocs Florals redivius.

«Diada de joia per als que amen la literatura catalana» — deia un diari de l'època — diada de joia, repetim nosaltres, fita en el camí de Catalunya que avui, encara que en som allunyats, ens és albiradora.

Els set patricis d'aquell primer consistori, amb tot el seu entusiasme no podien esperar més del que s'ha aconseguit. Haver abrandat una flama que, viva, s'acosta a la centúria i haver creat el mitjà apte per tal que les promocions literàries de la nostra terra fossin conegudes i valorades.

Féu en aquella ocasió el discurs presidencial en Manuel Milà i Fontanals, i En Bofa-

Uns bells exemplars de bull-dog, Mont de Sant Bernat i llebrer rus, exposats en el Concurs celebrat a Madrid. — (Fotografia Grafinform)

El Sr. Manuel Bertran Oriola, guanyador de la Viola

El Sr. Leandre Amigó, guanyador de la Copa Artística "Narcís Oller"

Mn. Ramon Garriga, guanyador d'un premi extraordinari

El Sr. F. Graugés Camparodon, guanyador d'un premi extraordinari

El Sr. Joan Llongueres, guanyador de l'Englantina

rull llegí el que li corresponia com a secretari; brevíssim el primer, i ple d'erudició el segon.

La Flor Natural, premi d'amor i de cortesia, s'escaigué a guanyar-la Na Isabel de Villamartín; l'Englatina d'or, En Damas Calvet, i la Viola d'or i argent, Adolf Blanch.

D'aleshores ençà els Jocs Florals han seguit en la seva trajectòria sentimental, la sinuosa línia de depressió o exaltació patriòtica que ha assenyalat la via de la nostra reintegració nacional.

Si unes vegades cercaren el redós del saló de la Llotja del Mar i després el del Palau de la Música Catalana, i altres encara, en solennitats, el gran Palau de Belles Arts, també desplaçats quan la persecució afuava, el Monestir de Canigó els obria les seves portes acollidores i en córrer els set anys de fosca, que volien ofegar la nostra personalitat mil·lenària, no mancava la llar cavallerívola que en la seva intimitat rebia els mantenidors i els poetes per tal de servir aquella constància que ens ha de fer victoriosos sempre.

Si el primer de maig del 1859 és una data

memorable per a Catalunya, la de 6 de maig del 1934 ho és igualment.

En aquella, hom consagra un inici; en aquesta una plenitud que ha permès que, correguda la sendera llarga i poc fressada, blanament arribéssim a establir la unitat ortogràfica del nostre idioma, que podem considerar definitiva des dels Jocs Florals d'enguany.

El discurs presidencial de Pompeu Fabra davant les autoritats totes de la nostra ciutat amb la presència del cap vistent de la Generalitat nova, i un públic nombrosíssim que amb els seus aplaudiments assentia, li ha donat tot el caliu de què era mereixedor.

Sense estridències, respectant els parers aliens que s'han sacrificat com el seu propi en tanta ocasió, el nostre primer gramàtic ha proclamat, perquè els fets li ho han permès, aquella unitat ortogràfica a la qual al·ludíem, gemma preciosa en la festa d'enguany.

En Josep Janés i Olivé, amb la seva composició «Tu», de caràcter personalíssim, en la qual el pensament subtil jogueja darrunt l'enfilall de galanes paraules, ha assolit la Flor Natural; En Joan Llongueres, amb els seus versos de caire patriòtic de l'oda «A la Llengua de la Pàtria», l'Englatina, i En Manuel Bertran Oriola que ha sabut en el seu «Jesucrist amb mi» passar l'ala de la seva inspiració arran de la sublimitat, la Viola d'or i argent.

Suprimits enguany els accésits i creats quatre premis extraordinaris, Salvador Ferrer pel seu «Poemes de jardí», Mn. Ramon Garriga per la poesia «A la Primavera», Felip Graugés i Camprodon per la composició «El plor de les Campanes» i Domènec Perramon pels «Arpeigs en to menor», n'han estat mereixedors.

El Consistori ha adjudicat el premi Dolors Monserdà al poemeta «Sant Josep Oriol», d'En Miquel Saperas; el Fastenrath, a la novel·la «Terres de l'Ebre», de Sebastià Juan Arbó; el Concepció Rabell, a «Estampes», d'Alfons Maseras, i la copa Narcís Oller, a «Ernest», prosa de Leandre Amigó.

La proclamació de Joan Llongueres mestre en Gai Saber, sembla que ve a omplir el clap que deixà la mort del que ho fou, Ferran Agulló, del qual, darrer homenatge, una composició n'ha estat llegida.

El tron, nibat de llum i voltat de l'ofrena dels jardins de maig, ha estat ocupat per la reina de la festa, Srta. Margaret Ortega-Polanco, a voluntat del poeta guanyador de la Flor Natural, i ella ha correspost la gentilesca fent-nos ofrena del somris de la seva terra nadiua d'enllà de la mar gran.

Una vegada més els nostres Jocs Florals han estat celebrats, una vegada més la pàtria i la poesia s'han vist acoblades i ha reviscut sollemne l'esperit dels que l'any 1859 els instauraven! — E. C.

RAYMOND RECOULY A «CONFERÈNCIA CLUB»

El dia 4, a les set de la tarda, ocupà la tribuna de «Conferència Club», a l'Hotel Ritz, l'il·lustre periodista parisenc Sr. Raymond Recouly, el qual dissertà sobre dues grans figures franceses: Foch i Clemenceau.

El Sr. Recouly, que ha assolit un lloc de primer rengle en el periodisme internacional i és autor de diverses obres d'un gran tiratge, com el *Memorial de Foch*, de la qual se n'han venut uns 250.000 exemplars, va estudiar en forma biogràfica i anecdòtica la vida del mariscal i del polític francesos que tant relleu varen tenir durant l'època de la guerra passada.

Remarcà les gestes i els trets principals de caràcter que els feia ésser temuts i estimats alhora d'aquells que estaven a llurs ordres i la importància que tingué, no solament per a França, sinó també per a la Humanitat que en uns moments tan crítics s'asseguessin en el lloc de major responsabilitat homes com Clemenceau i Foch.

La sala de l'Hotel Ritz estava ocupada per un públic entre el qual figuraven belles i elegants dames i senyorettes, escriptors, artistes i polítics que, al final, tributaren al senyor Raymond Recouly una afectuosa i prolongada ovació.

***

Actualment té enllestida una Història de la Gran Guerra que, per la documentació severa que li han fornit les publicacions oficials dels Estats Majors francès i alemany, serà un dels llibres més recomanables als qui voldran estudiar el curs d'aquella greu conflagració.

Una fotografia històrica de la literatura, presa al monestir de Montserrat amb motiu dels Jocs Florals de l'any 1868. — D'esquerra a dreta: Roure, Roca, Mistral, Quintana, Balaguer, Sala, Bonastre, Wyse, Ferrer i Bigué, Vidal, Roumieux, Llorente i Paul Meyer (Clixé Arxiu Mas)

Mr. Raymond Recouly